

RODINA

PUNK'S
NOT DEAD

BÍLÁ
MASAJKA

BUDDHISMUS

Rodinná pouta (III.) 89/210 - Krize	Luboš Kratochvíl	2
Biblická úvaha — Večerní zamyšlení nad Žalmem 16	David Šorm	4
Rodina —		
• „My“ vyžaduje kompromis — rozhovor s J. Konzalem	Tomáš Groll	5
• Krize rodiny	Jitka Balcarová	6
• V horách	Popelka Králová	7
• Anketa		8
• VOX POPULI		9
• Víra a rodina	Svatopluk Karásek	9
Stalo se před lety — Vpád sovětských vojsk do Maďarska	Pavel Nápravník	10
Bajbl fór tudej — Balada o boháči a chudákovi	Marie Medková	10
Seniorátník		11
E-fígle — Money can't buy me love	Samuel Titěra	13
SMS recenze		13
Jiné víry — Buddhismus	Pavel Nápravník	14
Učedníci Páně — Jidáš Iškariotský	Pavel Prejda	15
Zkušenost k nezaplacení — rozhovor s dobrovolnicí	Stanislava Šimuniová	16
Vybrala jsem si dobře — rozhovor se studentkou	Tomáš Groll	18
Z cest — Japonsko očima konferenčního turisty	Dan Bartoň	20
Reakce: Hudba na sjezdu	Radim Žárský	22
Reakce: Zvučte Pánu	Jan Hrudka	22
Subkultury mládeže — Punk's not dead	Miki Erdinger	23
Bílá masajka — recenze	Adéla Benešová	24
Božský Bruce — recenze	Alžběta Široká	24
Pět jazyků lásky — recenze	Barbora Lažanská	25
		26
Foto na obálce: Ondřej Široký		

RODINNÁ POUTA (III.) 89/210 - KRIZE Luboš Kratochvíl

Říkali nedávno nějací vzdělaní lidé v rádiu, že jsme zase jako národ ve svrabu. Že se sice rodí víc dětí, ale pořád to nestačí. A hlavně že je zarážející, kolik dětí přijde na svět mimo manželství. Maminka a tatínek mají v rodném listě stále méně často stejné příjmení. Rodina je v krizi.

Tuhle větu slyším snad už deset let a zní zřejmě ještě déle, jenže předtím jsem o ní nepřemýšlel. Copak se za tu dobu nenašel nikdo, kdo by s tím něco udělal? Jak je možné, že mocní tohoto světa nechají rodinu, to Bohem požehnané společenství, hnit v krizi tak dlouho? Nemůžou za to nakonec televizní seriály? Všechny, o kterých se v poslední době mluvilo, počítají s nevěrou skoro jako se základní zápletkou. Je normální,

že seriálové děti mají jednoho, dva a brzy možná i tři „tatínky“. A přichází otázka, podobné té o slepici a vejci: Co bylo dřív? Společnost s klasičky uspořádanou rodinou v krizi, podle které vznikly seriály s propagačními hesly jako „může to být i vaše ulice“? Nebo seriály mají takovou moc, že přivedly rodinu do krize?

Tyhle přihlouplé otázky mě napadly, když jsem jako spoluzakladatel jedné rodiny večer u zapnuté televize uspával dvouměsíční základní kámen. Přemýšlím o nich s úlevou, že naše Bohem požehnané společenství zatím krizí neprošlo. Pokud nepočítám ke kritickým okamžikům ranní vstávání po poloprobudě noci. Přeju všem rodinám, aby o svých problémech jen slyšely z rádia. ■

ÚVODNÍK

foto: Olcha Ferjenčíková

„Nevytvoříš si o mně fixní představu a nebudeš s ní pak prudit ostatní.“

Jan Keřkovský

Večerní zamyšlení nad šestnáctým žalmem:

Panovníku Hospodine, jak je krásné být **s tebou**, neběhat za přeludy, jinými bohy a bůžky, nemuset sloužit jim, jejich rozmarům a vrtochům.

Panovníku Hospodine, být **s tebou** znamená být v bezpečí, vědět, co je dobré a správné. Když jsem **s tebou**, můžu si být jist, že mne neponecháš smutku a samotě. Tvá přítomnost nedopustí, abych spadl do temné jámy, do nějakého životního průšvihů a propadla. Je krásné být **s tebou**, když ty jsi **se mnou**. A proto se tě nepustím, protože ty jsi můj podíl, jsi můj osud. Kamkoliv půjdeš, tam i já půjdu. Budu **s tebou**, budu tě následovat...

Promiň Hospodine, teď mi moje srdce zdurelo odhodláním, ale mám trochu strach, abych nedopadl jako skála jménem Petr. Také říkal, Pane **s tebou** jsem hotov jít i do vězení a na smrt, a pak ze skály pro církve zbyl jen písek.

Jak je těžké **s tebou** udržet krok, Panovníku Hospodine, ty přeci přicházíš na všechna místa, i na ta, kde je vězení a smrt. Je těžké být stále **s tebou** a následovat tě. Panovníku Hospodine, ty ale přeci na všechna místa, kde zeje prázdnota a zoufalství přinášíš odpuštění a život. Přicházíš i ke mně, k člověku s velkými plány a někdy neméně velkými prohrami. Hospodine, být **s tebou** je tou největší milostí, kterou od tebe dostávám. Chci **s tebou** chodit po všech svých stezkách.

Modlitba:

Pane Bože, děkujeme ti za den dnešní, zítřejší i nedělní, který nám dávaš prožít. Tušíme, že **bez tebe** to nejde. Třeba to **bez tebe** jde, ale jen na chvíli, pak život totiž jenom ujde, a mnohem více uběhne a my nepoznali, proč a nač jsme tu byli.

Pane tušíme, že **bez tebe** to nejde. Ani

auta, autobusy a vlaky, které nás sem přivázejí, ale i život se **bez tebe** nějak zasekává. Pane, ať nejsou **bez tebe** ti, kteří jsou na cestách. Buď **s těmi**, kteří jedou životem odnikud nikam jako černí pasažéři.

Hospodine, děkujeme za rozpoznání, že ani **bez nás** to nejde, že je důležité tu být kvůli sobě ale i druhým. A tak tě prosíme, ať nejsme **bez tebe** ani na chvíli. Buď **s námi** svou láskou a svým milosrdenstvím. Náš dobrý spánek nejde **bez tvého** pohlazení a dobré vstávání nejde **bez tvého** zavolání. Buď, Bože, **s námi** a **s těmi**, jejichž radostí je být ustavičně **s tebou**. Drž nás všechny svou otcovskou pravíci. Amen.

Píseň: Svítá 401 Zůstaň **s námi**, Pane ■

„MY“ VYŽADUJE KOMPROMIS

Tomáš Groll

Ing. Jan Konzal (1935) je římský katolík, ženatý, bezdětný. Vystudoval sdělovací elektrotechniku na ČVUT v Praze. Až do svého zatčení (1960) pracoval v podzemní „Katolické studentské akci“. Po návratu z vězení studoval řadu let teologii v bytových seminářích a tajně na katolické teologické fakultě v Erfurtu. Po tajné ordinaci (postupně na jáhna, kněze a biskupa) pracoval souběžně s civilním zaměstnáním v podzemní pastoraci a teologické přípravě mladých studentů. Věnuje se potřebám Pražské obce a lidem na okraji křesťanských církví.

Ve svých knihách se zaměřujete na vztahy mezi lidmi. Co vás přimělo se tímto tématem zabývat?

Ještě v pubertě jsem si myslel, že sloužit Bohu znamená opustit svět. Tehdy jsem podstatnou roli přikládal knihám. Až na prahu dospělosti jsem si všiml, že lidé navzájem pro sebe hrají podstatně důležitější role, než se mi zdálo.

Přejděme tedy ke vztahům. Je vždycky velice hezké, když se dva lidé potkají, zamilují se a vydrží spolu celý život. Bohužel tak to nedopadne vždycky. Proč se lidé rozcházejí, rozvádějí?

Já bych na to dřív odpověděl: Měli smůlu, totiž neměli dost vzorů, které by je přesvědčily, že má cenu ještě chvíli s myšlenkou rozchodu smlouvat. Kdo nezakusil dynamické proměny hezkého vztahu, sám se nepokusí svůj vztah udržet při životě i navzdory krizi. Ale musím dneska přiznat, že je to složitější než problém vzorů.

Jak rozpoznat, že už té trpělivosti bylo dost a řešením je rozvod?

Falešným kritériem řízení je samotný cit, třeba pocit, že už toho mám plné zuby. Emoční bariéry cosi signalizují, ale nejsou dobrým rádcem. Tím kritériem, který naopak máme pokorně ctít, je analýza smyslu toho vztahu. Když se zdá, že nemá smysl, ale je čeho litovat, musím se pokoušet ten smysl ještě zachránit. Nekapitulovat hned a snadno.

Když se řekne rodina, většina lidí si zřejmě vybaví klasický formát - maminka, tatínek, děti. V současné době stoupá počet rozvodů a děti mívají dva tři tatínky a třeba se dočkáme doby, kdy budou mít děti jen dvě maminky. Co dělá rodinu rodinou? Manželství, partnerství, děti?

Rodinu z manželství nedělají děti, ale kvalitativně všech zúčastněných. Rodina je společenstvím lidí, kteří navzájem prolnuli svými osudy vztahů Já- Ty a dozráli i k vztahům typu Já-My tak, že láska jejich My je z principu otevřená dalším osobám. Třeba dětem, ale nejen dětem. K jejich vzájemné mezosobní odpovědnosti manželů pak patří stejně vážně také odpovědnost sociální. Rodina se děje jako instituce od pradávna, nejen dva tisíce let křesťanství. Právě proto vyžaduje v současné globální krizi kulturní epochy opatrnost. Naše pojetí rodiny může v této krizi ztratit půdu pod nohama. Současné pojetí rodiny jsme schopni uhájít, pokud nám zkušenost říká, že se osvědčuje i dnes a zde. Může se stát, že tato zkušenost už bude dalším generacím prostě chybět.

Když má člověk rodinu - partnera a děti, co získává a co ztrácí? Je něco, co ztrácí?

Jo, rozhodně. A měl by to vědět, protože se má naučit toho nelítovat. Když říká Ježíš: Kdo svůj život ztratí, nalezne jej – má taková naděje smysl jen pro toho, kdo porozuměl ztrátě jako ztrátě doopravdy. Kdo neví, že ztratil život, tak ten žil z hlediska budoucnosti nadarmo už v minulosti. Manželstvím ztrácí každé ze zúčastněných Já šanci výběru jiné, třeba i efektivnější cesty. Jakmile je ve hře My, vyžaduje se kompromis. Ten bývá v nejlepším případě jen suboptimálním využitím osobních schopností jednotlivce. Když přijmu tato pravidla hry, pak teprve zahlédnu víc a dokonce i vidím, co dosud bylo skryto. My nabízí jiné šance než samotné Já a je to dokonce vidět. Rodina má nižší životní úroveň a jednotlivec v ní reálně omezené šance kariéry. Ovšem může získat i to, co by mimo reálné My dosáhnout nemohl.

A co získává?

Získává to, že v těch mnoha tvářích, které máme rádi, ukazují se různé tváře Boží. Bez nadsázky, to není zbožný šlecht ani floskule. A čím víc jich je, tím nesnadněji si tu tvář můžeme retuš upravovat. To může pořádně zamávat a poničit moje zamilované konstrukty. A to je velké obdarování. Když Hospodin rozmaže člověku ty jeho kresbičky.

Vy sám jste se v mládí připravoval na kněžskou dráhu, takže jste nepočítal s tím, že byste zakládal vlastní rodinu. Co si myslíte o celibátu?

Může být útěšným znamením těm, kterým je sexuální a erotické partnerství odepřeno okolnostmi - tím, že jsou zmrzačený, nehezke, příliš chudí tak, že si je nikdo nevezme. Takoví mohou mít podezření, že jejich život je síleně nespravedlivý. Když někdo dovede být v celibátu šťastný – je to důkaz, že i takový život má smysl. V římském katolictví je celibát uložen jako podmínka vstupu do duchovního stavu. To pak působí, myslím, devalvací celibátu jako znamení, že i pro handicapované je Boží království otevřeno.

Co si myslíte o registrovaném partnerství?

Proti registrovanému partnerství nic nenamítám. Když budou hrát své role poctivě, mohou si vzájemně být naplněním Já- Ty, - mužou být i já – My, tedy „rodinou“. Ale ať do toho exklusivního vztahového pole netahají děti. Ty děti by totiž s velkou pravděpodobností dostaly jiný obraz o životě, než budou potřebovat. A není dobrou službou vývoji identity, když se rovností práv maskují faktické propasti rozdílů. Dva homosexuálové mohou žít smysluplně jako „rodina“, ale většina kolem nich jim přesto jako rodině nerozumí. Lidé dobré vůle si to trpělivě přeloží do pojmů bez uvozovek, ale nikdy jich nebude dost. To nelze žádat po dítěti, aby to pochopilo. Zkrátka: Účet za ozvláštnění, resp. neporozumění sociálním pravidlům, včetně pravidel života menšiny, nesmí za odpovědného člověka platit někdo tak nezkušený jako dítě. ■

KRIZE RODINY

Jitka Balcarová, psycholožka

Nevím, zda jste o tom už slyšeli, ale „rodina“ je v krizi. Možná ne zrovna ta vaše, ale obecně se o tomto jevu minimálně v posledním desetiletí stále častěji mluví. Můžeme tomu rozumět všelijak. Jedni spatřují projev této krize v nechuti mladých vstupovat do manželských svazků a mít v nich potomky, jiní vidí velký problém v narušení starých rámců, kdy už

neplatí klasické rozložení rolí, pravidel a hodnot, na nichž rodina po generace stávala. V souvislosti s tímto tématem se ozývají i hlasy hovořící o krizi mužství. Moderní muži jsou i přes své úžasné schopnosti čím dál více vnímáni jako tvorové slabí, nedostatečně odolní a zchoulostivělí. Zdá se, že hrdinným rytířům je odzvoněno.

ÚHEL POHLEDU

LITERÁRNÍ ILLUSTRACE

V HORÁCH

Popelka Králová

Stýská se mi po mé vlasti,
jak jen mě ta placka baví,
a tak si tu v horské pasti
jenom snívám o Polabí.

Cítím, jak tu štrůdl voní
z kuchyně od babičky,
dám si bagetu a po ní
dvě sušenky z krabičky.

O zahrádce mluví s láskou
děda třeba hodiny,
a já bych ho poslouchala
smět být u své rodiny.

Při současných počtech 30 tisíc rozvodů ročně už je to poměrně velká cifra jedinců, kteří se už samotným výběrem svého takzvaně „osudového“ partnera netrefí. A kde máte jistotu, že právě vy nebudete mezi nimi? To vám nikdo nezaručí, ale jistou pomocí může být si karty spolu s partnerem závčasou pořádně prohlédnout. Jen namátkou otevírám některé z nich (bydlení – vesnice x město, u rodičů x samostatně / děti – zda vůbec, kdy, kolik, kdo s nimi bude doma, jak dlouho / výchova / provoz domácnosti / finance – společné, rozdělené, kdo na co bude přispívat / kontakty s příbuzenstvem – jak často / náboženské vyznání – zda vůbec, jaké, jak intenzivně / volný čas – koníčky – samostatně x společně / trávení víkendů a dovolených – společně, odděleně, ...)

Zdá se vám to příliš složité? Máte za to, že se dokážete s partnerem na všem nějak domluvit, když se přece máte tak rádi? Moc bych vám to přála, ale raději to cvičně zkuste už teď. ■

Brácha už mě přes měsíc
neurazil ani jednou,
příjemně by to bylo, sic
chtěla bych, aby byl se mnou.

Tak daleko od domova,
když se stíny na zdech lámou,
zjišťuju, že nemám slova
pro stesk po tátovi s mámou.

RODINA

CO DĚLÁ RODINU RODINOU?

Rudolf Brančovský,
výtvarník, hudebník
Veselá zubatá, 26 let

No přece, když se maminka vrátí po dvou dnech z hospody, když přinese babička první jedničku ze školy, když se děti vrátí unavení z práce, když tatínek dostane první menstruaci a když dědeček vypráví, čím by chtěl být až bude velký.

Sára Medková,
žákyně 4.B ZŠ Karla IV,
Nový Bydžov

Přátelství a láska.
Snášelnost.

Petra Braunová,
spisovatelka, 38 let

Myslím, že tvrzení, že rodina je základ státu, ztrácí smysl. Lidé žijí rychleji a déle a často nevydrží v jednom svazku celý život. Ale proč nenazývat rodinou i bývalého manžela, bývalou ženu či bývalou tchýni? Co je velmi těžké, ale důležité, udržet dobré vztahy i při rozpadu rodiny.

Miki Erdinger,
generální sekretář
YMCA v ČR, 27 let

V 5. třídě jsem v rámci Občanské výchovy napsal že: Tatínek je hlava rodiny, maminka je to nejlepší co máme a děti jsou potěšeni v rodině... Tak sem tehdy vnímal

rodinu. Dnes to vnímám složitěji, ale v zásadě bych s tím souhlasil i nyní. Jednoduše totiž na tuto otázku odpovědět nelze. A na hodnoty, vztahy, rituály, teritorium a genderové rozložení zde není místo.

Klára Valentová,
soudkyně,
36 let

Přijetí, bezpečí, důvěra, možnost chovat se přirozeně, bez přetvářky. Nalezení útočiště, kdy člověk nemusí složitě vysvětlovat, proč a co a kdy ..... :-)) Možnost překřikovat se se sourozenci při vyprávění zážitků, aniž by to kohokoli uráželo a sráželo. Na druhou stranu pak poskytnutí útočiště jiným, pokud má rodina funguje.

Antonín Nevola,
římskokatolický kněz,
38 let

Jednoduchá odpověď: táta, máma, děti a ještě k nim můžeme přiřadit dědy, babičky, tetičky, strýčky, křečky, pejsky... Důležité je, aby všichni vyjmenovaní měli mezi sebou korektní a tolerantní vztahy a byli ochotni stále začínat znovu.

**Filip Keller, farář pro
mládež, 33 let**

Vztahy (mezi lidmi, pes nestačí), vztahy mezi generacemi, společný život, společné zážitky, sdílení osobních zážitků, otevřenost, tolerance, svoboda.

ANKETA

VOX
POPULI

Cesine 20:	Láska, pokoj,...že děti poslouchají rodiče...dva rodiče, papá i máma.
Elena 19:	Vzájemný respekt...láska...dva rodiče, ale nemusí být rodný... klidně i stejného pohlaví...
Věra 23:	Láska, porozumění, otevřené prostředí, spolehnouti a vzájemná důvěra,...oba rodiče.
Tomas 16:	Pohoda, klid, naslouchání a porozumění
Jaroslava 76:	Všechny starosti i radosti jsou společné.
Jana 50:	Důvěra, láska, porozumění, společné aktivity, respektování jeden druhého, schopnost unést jeden druhého a podržet se v tíživých situacích...
Marek 27:	Rození.
Martina 21:	Rodinu vytváří vzájemná láska, sounáležitost a odpovědnost.
Marie 15:	Rodiče a hlavně děti.

Otázka příště: „K čemu a kdy byste chtěli mít moc?“ Odpovědi pošlete na adresu: bratrstvo@evangnet.cz s předmětem VOX POPULI do 5. 12. 2006.

VÍRA A...

... RODINA

Svatopluk Karásek

Asi se všichni shodneme na tom, že víra hraje v rodině podstatnou roli. Různice vyvstávají, až když se pokusíme popsat, co to je, to podstatné. Jedním z podstatných úkolů rodiny je přivést na svět, vyplatit, vychovat a do světa vyslat, vnitřně co možná nejzdravějšího jedince.

Rodiče jsou kolegové Boží, kteří od početí, přes narození až po inaugurační slavnost dospělosti spolutvoří člověka. Švýcarský biolog Portmann porovnával jednotlivé živočišné druhy z hlediska schopnosti mláďat opustit hnízdo.

Mezi hádatky, kuřátky, kořaty, hříbaty, která jsou schopna opustit matku a hnízdo za několik dnů či týdnů, našel lidské mládě jako naprostou výjimku, která k tomu, aby mohla samostatně žít, aby byla oddělitelná z hnízda, potřebuje 14 -16 let. Tak strašně dlouhou dobu to trvá Bohu, rodičům, sourozencům, dědečkovi a babičce, kmotříčkovi a kmotřičce, příbuzným, sousedům, přátelům a blízkým, než spolutvoří duši živou, nitro svébytné osobnosti.

A právě proto, že aktérem, či spolu-aktérem té tvorby je Bůh, je víra v tom procesu

tak podstatná. Víra jako ten nejzásadnější vztah, jako vztah z celého srdce, zmocňuje člověka, činí ho nezávislým a nosným.

Víra umožňuje samostatnost, ten základní vztah z celého srdce vyvádí ze všech závislostí, závislost na rodičích či rodině nevyvíjí. Takže víra v rodině není pouze tmelem či lepidlem, které spojuje různé v jedno. Společná modlitba před jídlem, společný odchod v neděli ráno do kostela, to jsou pěkné prožitky rodinné jednoty. Ale já chci označit za podstatnou jinou roli víry v rodině. Při křtu vyznávají rodiče, že jejich dítě nepatří pouze jim, ale že patří Bohu.

A toto vědomí si uchovávají celých těch dlouhých 15 let. Vědomí a vyznání brání rodičům jejich dítě plně definovat, vytvářet si z něj svůj obtisk či vylisek své vůle, brání jim své dítě vnitřně manipulovat, ochočit si ho ve svém přesvědčení.

Rodiče dovedou i ve svém vztahu k dítěti „očekávat na Hospodina“ trpělivě čekat, až s ním Bůh učiní velké věci. Víra v rodině pak vede k většímu respektu každého člena, u vědomí, že nejsme tvůrci, ale pouze spolu-tvůrci. ■

50 LET OD VPÁDU SOVĚTSKÝCH VOJSK DO MAĎARSKA

Pavel Nápravník

STALO SE SENIORÁTNIK
PŘED LETY

Po roce 1946 se Maďarsko dostalo do sovětské sféry vlivu. V roce 1949 vyhlásili komunisté po převzetí moci Maďarskou lidovou republiku. Roku 1953 se stal premiérem Imre Nagy (1896 – 1958), který si získal svou liberální politikou popularitu. Ukončil kolektivizaci zemědělství a uvolnil policejní dohled. Za tento postup si však vysloužil kritiku Sovětského svazu a roku 1955 místo něj nastoupil Mátyás Rákosi, kterého Sověti podporovali. V únoru roku 1956 vzbudil senzaci na XX. sjezdu komunistické strany SSSR nový vůdce Sovětského svazu, Nikita Chruščov, svou kritikou režimu diktátora J. V. Stalina. V červnu byl donucen odstoupit Rákosi a do čela strany se postavil Ernst Gerö. Byl však bezradný a marně se po tři měsíce snažil uklidnit rostoucí nespokojenost. Chruščovovo vystoupení, následně nepokoje v Polsku žádající destalinizaci země, vyvolaly 23. října 1956 v Budapešti protikomunistické demonstrace. Proti demonstrantům byly nasazeny sovětské tan-

ky, ale když se k protestujícím přidali i maďarští vojáci, jednotky se prozatím stáhly. Premiérem se znovu stal Imre Nagy, který do vlády jmenoval nekomunisty, oznámil vystoupení z Varšavské smlouvy a žádal pro Maďarsko statut neutrality. V Budapešti nastal převrat. Pálily se portréty a spisy komunistických vůdců, došlo i k lynčování. 4. listopadu 1956 vtrhla do země armáda Sovětského svazu a revoluci krvavě potlačila. Imre Nagy byl zadržen, ustanovena byla prosovětská tzv. dělnícko – rolnická vláda, v jejímž čele stanul János Kádár (1912 – 1989). V roce 1958 byl Imre Nagy a další čelní představitelé revoluce popraveni. V důsledku intervence sovětských vojsk bylo zabito kolem 4 tisíc osob, popraveno na 200 občanů, zemi opustilo 200 tisíc lidí. Liberálnější poměry v Maďarsku nastaly teprve po demonstracích v roce 1988, kdy byl Kádár odstraněn z funkce generálního tajemníka Maďarské komunistické strany a na jeho místo nastoupil Karoly Grosz. ■

BALADA O BOHÁČI A CHUDÁKOVI

Marie Medková

Žil v jednom velkém městě boháč,
ten neměl nouzi o maso či koláč.
Blízko něj pobýval chudý muž,
ten míval u snídaně na stole jen nůž.

Než bohatec objel svoje stáda,
slunce se k spánku třikrát ukládá.
Chudák má jen jediné zvířátko,
na dolním trhu koupil si jehňátko.

***

Nejprve je krmil sladkým mlékem,
napájel vodou z hrnku vlastního,
ulamoval díl z chleba denního,
setkával se s oddaností a vděkem.

Zamiloval si je jako dceru,
jehňátko vyrostlo v ovečku,
bylo s pánem každou chvílečku,
a žili tam spokojeně, věru.

***

Jednoho dne dostal boháč návštěvu,
tak rychle hmátl po svátečním oděvu.
Litoval ale sáhnout do svých chlévů,
jak nasytit hlad, co dát hostu k chlebu?

A tak, když spala chudákova ovce,
šel ten chlap a vytáhl ji z kotce.
Připravil ovečku hostu na talíř
a netratil na tom ani halíř.

Který biblický oddíl je tu přebásněn? Správné odpovědi budou slosovány.
Na jednoho vylosovaného výherce čeká předplatné Bratrstva na rok 2007.
Odpovědi posílejte do 5. 12. 2006 na adresu redakce.

brněnská - mládež:
odjakživa nejlepší!
odjakživa nejhezčí!

<http://brnenska-mladez.evangnet.cz>

Naše křesťanství a národnostní nenávisť — také jeden úkol Sdružení

J.B.Souček

Koncem září došlo v Praze k zahanbujícím a neblahým událostem. Z malicherných důvodů demonstrovali lidé proti Němcům. Že prý jsou nám vnucovány německé mluvící filmy; a že to ohrožuje slovanský ráz Prahy. (...) Při tom selhala policie, selhaly noviny (až na dvě, tři čestné výjimky), a selhalo politické vedení. Skoro nikdo se neodvážil říci včas a důrazně, že to, co se děje, jest ostuda českého národa; naopak, někteří novináři – ba snad i policie – div nezastávali názor, že ve jménu vlastenectví jest vše dovoleno, a že nelze zakročit proti ničení majetku a ohrožování bezpečnosti občanů, jsou-li při tom zpívány vlastenecké písně. Nechme politické stránky věci; co zarmucuje a naplňuje obavami, jest světlo, jež odtud padá na myšlenkový a mravní stav části našeho národa. Je to jeden z příznaků, že nad Evropou se smráká. Všichni jsme pobouřeni, čteme-li o násilnostech italských fašistů či o podivném výsledku německých voleb, svědčícím o růstu ducha pomsty a sobectví v německém národě. Ale kdo má oči otevřené, ten vidí, že i u nás jest a roste tento duch: duch slepé a hloupé nenávisť, šovinismu, národnostního běsnění. To právě musí naplnit každého myslícího člověka zármutkem: že i náš národ, zdá se, chce si připravovat své polénko pro příští světový požár; že i my poneseme svůj díl strašné zodpovědnosti, dojde-li snad k nové katastrofě.

To je právě to, co by mělo pohnouti svědomím každého křesťana. Bylo by hrozné, kdyby Evropa byla stržena do nového požáru bez naší viny; jest daleko hroznější, být při tom spoluvinníkem. Druzí to snad nevidí; ale křesťan by to měl vidět; neboť on se musí bát více hříchu než neštěstí.

(...)Zde jest právě úkol naší mládeže, našich Sdružení. Když nikdo jiný, tedy křesťanská, československá mládež má vidět. A má-li být Sdružení školou, tož tedy také školou, kde by se lidé učili býti vědomě a důsledně pro dorozumění, mír, spolupráci se všemi národy, proti každému násilnictví a každé nenávisťi, ať se skrývá za sebe krásnějším jménem

(...)

redakčně kráceno
(říjen 1930, r. 8, č. 2)

TISKLO SE
PŘED LETY

MONEY CAN'T BUY ME LOVE

samuel.titera@volny.cz

Přijela sestřička z dálky, přivezla balíček liber (tedy, pětilibrověk) a v tom balíčku šustilo... My jsme naopak mířili pryč, tak jsem spočítal kurz, sedl k www.servis24.cz, zadal pár čísel, a libry byly moje – a patřičný obnos v korunách na sestřině kontě. Obešli jsme bankovní poplatky za směnárnou a nikam jsme nemuseli. Ať žije e-banking.

Přes web můžete dneska nejen celkem bezpečně ovládat svoje konto. Když máte dobrou kartu, můžete i rovnou nakupovat v e-shopech: vybrat si zboží od stolu a nechat ho k němu přinést, aniž byste zvedli své ctihodné pozadí. Hodně karet je dneska v síti akceptováno, některé banky vydávají raději speciální „internetové karty“.

Pokud se používá s rozmyslem, není sdělení čísla kreditní karty nebezpečné, nikdo nemůže provést operaci, aniž by pro ni měl k dispozici nějaký váš souhlas.

Ovšemže je e-bankovníctví super i pro podvodníky. Číslo Vaší karty, natož přístupové údaje do e-bankovního portálu nejsou na in-

ternetu vždy v bezpečí. Je tedy třeba obezřetnosti. První pravidlo zní: nenechte žádné programy (zejména ne Explorer), aby si za vás pamatovaly vaše hesla. Co když jsou to staré drbny a někomu je prozradí?

Druhé pravidlo: dvakrát měř, jednou řež. Svěřte své číslo jen osvědčené autoritě (leteckým společnostem, velkým a známým obchodům, třeba www.vltava.cz, www.amazon.com, tam je knih, filmů a muziky!). A! Banky nekomunikují mailem – i kdyby to nákrásně mělo autentickou hlavičku vaší spořitelny, nenechte se kýmkoli svěst k vyplňování svých kódů, čísel a hesel (nedávno takové pokusy o podvod chodily po mailech), i kdyby se psalo „your card will not be billed“. A třetí? Nemám-li peníze fyzicky v ruce, utrácejí se desetkrát snáze a pak jen člověk kouká, jak se na tu nulu dostal :o). Poslední, veliké téma: je třeba používat antispyware a firewall (ale o tom jindy).

<http://www.mesec.cz/clanky/rizikove-prime-bankovnictvi/>

SMS RECENZE

Kniha „Ci je tohle dite?“ od Billa Wilsona rozplácet dojetím, ale taky potesí srdíčkem. Autor knihy jáko dite uveril v Jezise a ted hlása jeho slovo tisícum jiných detí.

Dum k poveseňi. Film o jugoslavske skupine Romu, která unasela deti do Italie a nutila je pak k prostituci, kradežim a zebrani. Velmi pusobivy dej, který ve vas zanecha plno otazek!

Vysly nove di-ly Mikulasovych patalii!! Zasese potkame s Mikulase a jeho prateli. Kniha neztratila svoje kouzlo a je porad vtupna.

Naprstkovo muzeum v Praze stoji za navstevu vzdycky - zvlast ale prvni patek v mesici, kdy ma byt vstup zdarma.

Moimir Papale-scu & The Nihi-lists; Nova deska Lewis Neptune... At zije elektronika a rock n'roll. Svezi smrst syrovych kytar...Pripomene vam vase summer vine io)

Tucan - tak se jmenuje jedna dost sverazna slovenska kapela, jejiz vekovy prumer je 12,5 roku. Violoncello, bici+zpev :o) Nejake ukazky jsou na <http://tucan.kb.sk>

Vaše SMS recenze na filmy, knihy, muziku a jiné můžete zasílat na tel. číslo 724321575

reji a Japonsku. Tento směr učí, že všichni buddhisté mají za cíl stát se bódhisattvov, tedy tím, kdo dosáhl čistoty a probuzení, ale zvolil si návrat k pozemskému životu, aby pomohl ostatním následovat správnou cestu. Mahájánská tradice se dále dělí na vadžrajánu a tantrismus v Tibetu či zenový buddhismus v Japonsku a Číně. V předminulém století se buddhismus rozšířil také do dalších světadílů a odhaduje se, že na světě žije více než 300 miliónů buddhistů. Také v ČR působí, oficiálně od 90. let, několik buddhistických center různých směrů. Asi nejrozšířenějším je Buddhismus Diamantové cesty (BDC), což je část tibetské buddhistické školy Karma Kagjü.

O buddhismu jsem si povídal právě se členem BDC (přál si zůstat v anonymitě).

Co pro Vás buddhismus znamená?

S buddhismem jsem se setkal před třemi lety. S opravdu pravidelnou praxí jsem začal asi před půl rokem. Znamená pro mě poznávání sebe, života a vesmíru vůbec. Nástroj jak se stát opravdu vlastním páni, a ne vlastním sluhou. Takové dovednosti jsou užitečné nejen pro mé vlastní dobro, ale také pro účinnou pomoc všem bytostem, což je taková nosná myšlenka. Z počátku mne ohromil po intelektuální stránce, je logický, založený na dosažitelné zkušenosti, ačkoliv některé základní pojmy nemohu zkušeností potvrdit (reinkarnace). Líbí se mi, že buddhismus spíše radí než přikazuje, přiznává praktikujícím plnou zodpovědnost a právo rozhodovat se. Dharma, původní sanskrtské slovo pro buddhismus jako nauku, znamená „jak se věci mají“. Ne přikázání, ne zákazy. Také víra v dogmata nehraje takovou roli. Buddha sám nabádal žáky k ověřování všech poznatků. Pro mne jakožto skeptika je takový přístup zajímavý.

Světový náboženský systém, odvozený od učení Gautamy Siddhárty – Buddhy (Probuzeného). Po jeho smrti (483 př. Kr.) se rozšířil do celé Indie. V průběhu 3. století př. Kr. pak expandoval do dalších zemí Asie. Do roku 1000 po Kr. se víra rozšířila až do Afghánistánu, Japonska, Tibetu či Srí Lanky. Ve své domovině však byl buddhismus potlačen oživením hinduismu a později též vílívem islámu (11. stol. po Kr.). Buddhismus se dělí na dvě hlavní školy. Théraváda nebo též hínajána (malý vůz) je rozšířena zejména v jižní a jihovýchodní Asii (Srí Lanka, Barma, Thajsko, Indočína). Podle této tradice je úkolem každého jedince stát se arhantem (dokonalým světcem), který je osvobozen od cyklu reinkarnace a utrpení tím, že dosáhne probuzení a tím blaženosti – nirvány. Druhá škola, mahájána (velký vůz) převládá v Sikkimu, Bhútánu, Nepálu, Tibetu, Mongolsku, Číně, Ko-

Kde všude se lze v ČR s buddhismem setkat?

Vím hlavně o centrech BDC, u nás jich je téměř 50, jsou v každém větším městě, seznam naleznete na www.bdc.cz. V BDC se scházíme pravidelně ke společné meditaci, obvykle jednou týdně. Přijít může kdokoliv, kdo chce získat informace, navázat kontakty, koupit si knihy či vyzkoušet meditaci. Tak jednou měsíčně bývají v centrech přednášky pro veřejnost, v pražském centru (Hradešinská 52) bývá přednáška každý týden.

Jaké má člen komunity povinnosti?

Pokud se chce počítat za člena, tak typicky se musí podílet na chodu centra (příspěvek na nájem, opravy, provoz, sem tam uklidit, něco opravit, něco organizovat). Organizace centra a hierarchie vůbec je minimální možná.

Jak vnímáte křesťanství?

Můj osobní názor je, že křesťanství je základ naší kultury a nemám s ním žádný problém. Nevybral jsem si ho, protože je pro mne asi až příliš dogmatické, rituální a nenabízí takový potenciál, co se týče ověřování. Jsem skeptik a buddhismus je pro mne v tomto přijatelnější.

Jak si myslíte, že je v ČR vaše víra vnímána?

Jistě všichni znají velké mistry buddhismu jako třeba dalajlamu. Taky náš evropský lama, Ole Nydahl, se hodně snaží, ale myslím, že většina lidí žádné buddhisty nezná. Doufám ale, že to dopadne jako všude ve světě, kde buddhismus rozšíření do nové kultury zažil již mnohokrát, proto má také tolik směrů. Všude je chápán jako náboženství tolerance a soucitu. ■

UČEDNÍČI PÁNĚ

JIDÁŠ IŠKARIOTSKÝ

Pavel Prejda

Poslední z řady Ježíšových učedníků. Stohy papírů už byly popsány úvahami, proč právě on Ježíše zradil. Co ho k tomu vedlo? Byla v tom obyčejná chamtivost? Touha po penězích? Bylo to snad zklamání z toho, že jeho Mistr neodpovídá obrazu, který si o něm vytvořil? Nebo v tom byla vypočítavost? Úlisná kolaborace? Snaha být zadobře i s druhou stranou? Anebo v tom jeho činu bylo naopak zoufalství? Naprostá ztráta víry? Anebo snad poslední pokus Ježíše vyprovokovat k nějaké akci pro záchranu Izraele? Chtěl tím dát impuls k povstání? Vyvolat revoluci? Nevíme. Skutečně by to byly jen další stohy papírů plné dobře míněných úvah i bláznivých hypotéz. Jidáš zůstává zahalen rouškou tajemství. Je postavou plnou paradoxů a vnitřního napětí: Je jedním z nejbližších a přesto vzdálený. Denně slyší a přesto nerozumí. V záři pochodní přináší tmou. Učí nás tomu, že i polibkem lze zabít.

Středověké malby u Jidášova ramene (mezi ostatními učedníky!) zobrazují černou postavu démona. Našeptávače. A mě napadá, jestli náhodou i Jidáš není postavou spíše zástupnou. Vždyť jsou to i mé zrady, mé pakty s ďáblem, které Krista za 30 stříbrných vedly na kříž. Možná v tom seznamu Dvanácti mohlo být místo Jidáše i jiné jméno. Třeba moje nebo tvoje. Poslední v řadě: „Pan X, který ho potom zradil.“ ■

ZKUŠENOST K NEZAPLACENÍ

Stanislava Šimuniová

ROZHOVOR

Rozhovor s rakouskou dobrovolnicí o. s. Servitus

Kdo jsi a co děláš v ČR?

Jmenuju se Petra Schwaiger, jsem z Rakouska a do České republiky jsem přijela před rokem dělat dobrovolnou službu. Bohužel tu právě končím a vím, že mi bude hrozně smutno. Ten rok strašně rychle utekl. Potkala jsem tady skvělé lidi, poznala různé kouty země, naučila se jazyk a práce s uprchlíky a obchodovanými ženami byla neuvěřitelně zajímavá.

Proč sis vybrala zrovna ČR?

Pocházím téměř z hranic mezi ČR a Rakouskem a vždycky mi přišlo důležité znát svoje sousedy. A sousedy nepoznáš, když se k nim jedeš podívat na týden. Chtěla jsem v Čechách žít a naučit se jazyk.

Čeština ti jde opravdu dobře...

Děkuju. Víím, že to není dokonalé a pořád dělám gramatické chyby... a taky, že moje odpovědi budete ještě upravovat. Ale znalost místního jazyka mě hodně přiblížila ke zdejší kultuře, způsobu myšlení a života. S tím, jak člověk jinak mluví najednou i jinak vnímá. Navíc mě hrozně baví jazyky se učit a komunikovat. Domluvím se ještě anglicky a francouzsky, jsem teď schopná rozumět dalším slovanským jazykům jako je slovenština, polština nebo ruština. Přesto bych ke své práci bývala potřebovala spíše arabštinu, tamilštinu a podobně.

Co tedy konkrétně děláš?

Pracuju v Charitě a Poradně pro uprchlíky (PPU). S PPU jezdíme každý týden do tábora pro uprchlíky, kde se věnuju hlavně dětem a ženám. Přípravuju pro ně program, hry, kreativní činnosti nebo si prostě povídáme. Život v táboře je podobný životu ve vězení. Pokud nemají příbuzné nebo známé „venku“, kteří by je ubytovali a pomohli jim najít práci, jsou odkázáni na tábor... a dny

plné nečinnosti.

V Charitě je mým úkolem 2x týdně návštěva detenčního centra na letišti v Ruzyni, což je skutečné vězení pro lidi, kteří nelegálně přicestovali letadlem a čekají v detenci na návrat zpátky domů. To znamená, že ti lidé se nedostanou několik týdnů ven a já jim za jejich peníze nakupuji věci jako pěnu na holení, telefonní karty apod. Také jsem získala zdroj arabských novin a zařizuju malou knihovnu s cizojazyčnými knihami, CD, časopisy.

Druhým projektem, na kterém pracuju, jsou obchodované ženy, které navštěvuji a pomáhám jim např. hlídat děti, když si potřebují něco vyřídit. Navázala jsem několik přátelských vztahů, které jsou možné jen proto, že jsem dobrovolnice a tyto ženy mne nevnímají jako ohrožení nebo autoritu.

Co pro tebe byl za dobu tvé služby nejsilnější zážitek?

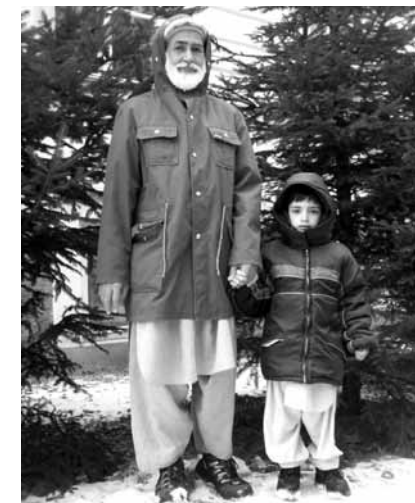
Určitě projekt s pakistánskými dětmi, které jako by sem spadly z nebe. Do Charity zavolali jednou v zimě z ministerstva vnitra, že česká polní nemocnice, která byla jako humanitární pomoc vyslána pomáhat s následky zemětřesení v Pakistánu, sem veze 10 dětí. Děti byly vybrány na dlouhodobější

péči (např. operaci rozštěpu) a bylo třeba se tu o ně 1/2 roku postarat. S nimi jeli většinou otcové, bratři nebo strýcové, protože jejich matky musely zůstat doma s ostatními dětmi. Ten půl rok byl pro mě nejzajímavější a nejnáročnější z celé mé služby. Většina z mužů neuměla žádný jazyk a měli na starosti velmi malé děti. Byla jsem takovou jejich asistentkou a průvodkyní. V podstatě jsem se stala členkou pakistánské komunity tady v Praze, o které jsem neměla nejmenší tušení a zamilovala si všechny děti. Loučení bylo opravdu těžké.

Kdo tě sem vyslal?

Vyslala mě sem německá organizace Aktion Sühnezeichen Friedensdienste (<http://www.asf-ev.de>), která se zabývá mírovou službou a vysílá své dobrovolníky do zemí, které poškodilo Německo ve II. světové válce. Nechce žít minulostí, ale konkrétními činy a prací se skupinami nejvíce ohroženými válečnými konflikty, rasismem, antisemitismem nebo diskriminací. Chce přispívat ke zlepšení situace těchto lidí a vědomí široké veřejnosti, že je stále mnoho co změnit a každý k tomu může přispět. Se mnou je tu ještě dalších 13 dobrovolníků ASF.

Kdo se tu o tebe staral?

Přímo mateřsky se o mne starala ekumenická organizace pro dobrovolníky SERVITUS (www.servitus.cz), která pečuje nejen o dobrovolníky ASF, ale i dalších partnerských organizací. Zároveň vysílá české dobrovolníky do zahraničí na službu obdobnou té mojí. Každý si samozřejmě může vybrat obor, ve kterém by rád pracoval. Nemusí to být jen uprchlíci, ale např. mentálně postižení, senioři, bezdomovci nebo děti a mládež. V Německu i Rakousku je dobrovolná služba obrovským hitem a můžu ji doporučit opravdu všem. Je to zkušenost k nezaplacení. ■

SERVITUS

Nezisková, ekumenická organizace pro dobrovolníky

vytvořená za účelem rozvoje dlouhodobé dobrovolné služby, připravuje a umisťuje české dobrovolníky v zahraničních projektech a zahraniční dobrovolníky v ČR. Většina dobrovolníků je ve věku mezi 18 a 26 lety a jsou umisťováni do projektů křesťanských církví, židovských komunit či s nimi spřízněnými organizacemi. Dobrovolník získává nové kulturní, pracovní a ekumenické poznatky, prostor pro vlastní rozhodování, širší sociální a politické vědomí. V průběhu roku dobrovolník není osamocen, má tzv. tutora a jsou pro něj přichystány minimálně tři semináře.

Našimi partnery jsou Aktion Sühnezeichen Friedensdienste (ASF), evropské i severoamerické organizace sdružené do Ecumenical Diaconical Year Network (EDYN). To zaručuje pestrost hostitelských projektů od sociálních po politicko-historické. Podmínkou nástupu je minimální věk 18 let a komunikační znalost cizího jazyka dle krajiny směřování.

Do 25.2.2007 probíhá nábor dobrovolníků pro roční práci v zahraničí s nástupem v září 2007.

Pohovory s uchazeči proběhnou v březnu a dubnu.

Servitus také vyhledává taková zařízení, která by chtěla a byla schopna uplatnit dobrovolníka.

Případné dotazy pište na info@servitus.cz <<mailto:info@servitus.cz>>

nebo na adresu o.s. Servitus, Vladislavova 12, 110 00 Praha 1, tel. 296 243 352, www.servitus.cz <<http://www.servitus.cz>>

VYBRALA JSEM SI DOBRĚ

Tomáš Groll

ROZHOVORY
SE STUDENTY

Kdyby všichni byli tak zapálení do studia jako **Danka Bodnárová** do Mezinárodních rozvojových studií, to by naše země vzkvétala ve všech směrech. Takhle můžeme jen tiše závidět rozvojovým zemím, o které se bude Danka jednou starat. A o důvodech jejího zápalu pro studium je následující rozhovor.

Jak se přesně jmenuje obor, který studuješ?

Studuji třetím rokem bakalářský obor Mezinárodní rozvojová studia. Je vyučován na Přírodovědecké fakultě Univerzity Palackého v Olomouci.

Jsi z Libštátu a studuješ až v Olomouci – co tě tak lákalo na tomto novém a neznámém oboru?

Samozřejmě mě lákala náplň studia. Máme velmi pestrou škálu předmětů – od těch humanitně zaměřených až k těm exaktním. Člověk se tak podívá na svět z různých úhlů, rozšíří si všeobecný přehled. Navíc, myšlenka stát se odborníkem v oblasti rozvojové a humanitní pomoci mě zaujala. A doufám, že se mi v budoucnu opravdu podaří někomu pomáhat. Přála bych si dělat smysluplnou a užitečnou práci. Mezinárodní rozvojová studia pro mě byla jasná volba. Už teď jsem přesvědčena, že jsem si po maturitě vybrala dobře.

A co se vlastně učíš? Jaké máš předměty?

Hlavní předměty jsou zaměřeny na podrobné studium rozvojových zemí – od přírodních a společenských poměrů, politické situace, výklad historie, až po ekonomickou charakteristiku dané oblasti. Dále máme samostatný předmět o české i světové rozvojové a humanitární pomoci, také ekonomii, ekologii, sociologii, žurnalistiku, kartografii, cestovní medicínu, úvod do

mezinárodních vztahů, úvod do práva.... Co mě velmi těší je, že musíme za studium zvládnout alespoň dva cizí jazyky a v rozvrhu je na ně vyhrazeno hodně hodin. Na výběr máme z angličtiny, francouzštiny, španělštiny. Letos přibyla arabština plus nové předměty vyučované v angličtině.

Je vidět, že tě studium opravdu baví. Vyrazíte během studia také do praxe?

Jasně, za bakalářské studium musíme absolvovat 4 týdny praxe v organizacích, a v jakých, to už záleží na individuální dohodě. Já měla tu čest působit v Člověku v tísní a v Humanitas Afrika. Možnost praxe je prakticky pořád, všude jsou vděční za každého dobrovolníka. Navíc je to přínos pro obě strany...

Tvůj obor je docela nový – není starší než pět let, jestli se nepletu. Je to na něčem poznat? A mají studenti dostatek studijních materiálů?

Obor je nový, zatím jsou jen čtyři ročníky. Ale to neznamená, že by se o něm nevědělo, každý rok se hlásí přes dvě stě uchazečů. Samozřejmě, nedostatky tu jsou. Třeba že na některé důležité předměty je vymezeno stejně hodin, jak na ty okrajové. Někdy se hodina podobá rychlokurzu a musíte si hodně věcí dohledávat sami. Nechci nikoho odradit, každý rok se úroveň viditelně zvyšuje. Studijních materiálů je dostatek, často v angličtině.

Je vás hodně v ročníku?

Tak kolem třiceti. Takže si vyučující snadno všimne, když nepřijdete na přednášku. Všichni se známe.

Dá se po absolvování bakalářského cyklu pokračovat v magisterském? Existují magisterské obory, které se věnují této problematice?

Ano, před rokem bylo akreditováno navazující magisterské studium, kde bude méně obecných předmětů a více těch odbornějších, a budou zaměřeny přímo na humanitární a rozvojovou pomoc. Obor zaměřený výhradně na rozvojová studia v republice nikde jinde není. VŠE nabízí obor zaměřený pouze na ekonomiku rozvojových zemí a v Ostravě na oboru sociální geografie se rozvojové problematice také zčásti věnují.

Co tě na studiu baví a co ti naopak vadí?

Celkově mohu říci, že mě baví většina předmětů, hlavně jazyky. Skvělou věcí na naší fakultě je možnost spolupráce s Agenturou rozvojové a humanitární pomoci Olomouckého kraje (ARPOK), kde se můžeme jako dobrovolníci podílet na projektech. Mezi takové projekty patří např. program rozvojového vzdělávání, do kterého jsem se letos zapojila, Fair Trade a další. Dále u nás často přednášejí odborníci z oboru, což je vítaným zpestřením. No a nemohu zapomenout říci, že mě studium baví z velké části díky Olomouci. Je to opravdu

nádherné, živé a zábavné město! Co mi vadí? Přístup některých vyučujících, asi jako na každé VŠ, i u nás jsou lidé, co se minuli povoláním.

Jaké je uplatnění po vystudování takového oboru?

Určitě je možnost pracovat ve vládních i nevládních organizacích, uplatnit se v různých orgánech Evropské unie, ale třeba i v OSN. Mezi nevládní organizace patří např. Člověk v tísní, Adra a mnoho dalších, které působí v ČR i po celém světě. Myslím, že šanci uplatnit se je dost. Jen to chce velkou kuráž.

A co bys ty chtěla nejradyši dělat, až vystuduješ?

Nevím, kam mě vítr zanes. Ale hned po studiu bych ráda využila program OSN pro absolventy rozvojových studií, kde získáte cenné zkušenosti v praxi, v rozvojové zemi. Pak bych se chtěla uchytit v nějaké neziskovce nebo nějaké organizaci při ministerstvu zahraničí. ■

Dnešní cestopis spíše zaznamenává myšlenky a informace, které se mi spojují s pobytem v Japonsku. Strávil jsem v oné dálně východní zemi pouhých deset dní, a to převážně mezi několika stěnami konferenčních síní. Přesto si troufám tvrdit, že kontakt s japonskou kulturou v nejšířším slova smyslu mě zasáhl velmi intenzivně.

Důvodem mé návštěvy Osaky, Hirošimy a Kjóta byla účast na dvou na sebe navazujících mezináboženských konferencích pořádaných organizací nesoucí honosný název World Conference of Religions for Peace (nebo jen Religions for Peace či WCRP; anglickou prezentaci najdete na www.wcrp.org). První z nich svedla dohromady asi 380 mladých delegátů z celého světa. Šlo převážně o lidi aktivní v neziskových organizacích ve svých zemích či regionech. Spojovalo je přesvědčení, že náboženství nerozděluje lidi na nepřátelské skupiny, ale nabízí obrovský potenciál, který je třeba sdílet. Nejen pro vlastní obohacení, ale pro to, aby nám byl život v mnoho-náboženském světě únosný. Jak napovídá sám název organizace, jejím cílem není vést v první řadě mezináboženský dialog týkající se otázek víry, ale dát příležitost lidem z různých náboženských

komunit pracovat společně na projektech vedoucích k míru na lokální, národní, regionální a světové úrovni. Při této spolupráci pak dochází k tázání se po náboženské identitě kolegů, lidí, pro které pracuji, a hlavně po mé vlastní.

Větší část mládežnického shromáždění se odehrávala v Hirošimě. Toto více než milionové město dosvědčující první válečné použití atomové bomby dne 6. srpna 1945 bylo zvoleno záměrně jako výchozí bod pro plánování mezináboženských mírových aktivit. Konferenční prostory jsou postaveny jen několik set metrů od epicentra exploze v areálu památníku těchto smutných událostí. Měl jsem možnost strávit celé jedno odpoledne procházením expozic místního muzea. Informačně šlo o neskutečně nabitou a přínosnou vzdělávací procházku. Emocionálně o těžko popsatelný a hlavně těžko únosný zážitek srovnatelný snad jen s atmosférou Březinky (KL Auschwitz II - Birkenau) probouzející se z ranního mlžného oparu.

Vskutku bych řekl, že jde o místa, která mají v myslích lidí žijících v jejich kulturních okruzích obdobný smysl a význam. Jako Evropan jsem se za sebe trochu stydl, protože ač se považuji za humanitně dosti vzdělaného člověka, mé školní (a navazující) informace byly soustředěny pouze na datum osudného shoení a jeho politické následky pro další vývoj druhé světové války (samozřejmě z euro-americké perspektivy). Japonci jsou v tomto jiní. Jako národ kladou velký důraz na mírové vzdělávání (tento obor se vyučuje na mnoha vysokých školách a univerzitách). Skrze Hirošimu se teď dívám jinak i na davy japonských turistů, které je možné potkat v Osvětimi. Nepovažuji je nadále za lidi, kteří by nemohli mít k danému místu silný emocionální vztah jako máme my Evropané.

Výrazně proměňující zážitek bylo také setkání s hibakušou. Tento japonský termín označuje člověka, který přežil pád atomové bomby, což na něm zanechalo neskutečné následky v podobě zdravotních potíží a hlavně trauma z utrpení, kterým musel projít a které okolo sebe viděl. Při popisu události daného rána (bomba vybuchla v 8:15 místního času) doplněném kresbami jako komiks bylo prakticky nemožné nezbřečet se.

Jak zde přemýšlím nad tím, s čím jsem se měl příležitost setkat v Hirošimě, opět mě přepadá ten tísnivý pocit, jako když jsem jednotlivá místa a události vstřebával. A je mi zatěžko pokračovat vyprávěním běžnějších cestovních zážitků, protože ty jsou pro mne skoro až okrajové, vybledlé. Stát hirošimský hrad na jiném místě, asi bych jeho popisu věnoval nejednu řádku...

Opouštím Hirošimu. Sedím v autobuse vedle Korejky Joo-un Lee, která strávila většinu života v Británii a teď pracuje v Tokiu. Diskutujeme o japonské pohostinnosti a neskutečné zdvořilosti na veřejnosti. Jsem všemi těmi úsměvy a nabídkami pomoci okouzlen. Ale ve své skeptičnosti namítám, že se takové jednání musí projevit obráceným způsobem mezi blízkými. Souhlasí. Ukazuje mi to na příkladu svého šéfa a přátel. Začínám být opět vděčný za to, že žiji v Evropě.

Po cestě do Kjóta jsme se zastavili v Konkō-cho, místě kde se nachází centrála náboženství Konkōyo. Toto „náboženství zlatého světla“ je založené na zjevení boha Tenchi Kane No Kami farmáři Akazawa Bunji v roce 1858. Jde tedy o jedno z novějších náboženství, dnes má asi 400 000 přívrženců. Při sledování výkladů a náboženských praktik mne zaujalo, jak se v mnoha prvcích blíží křesťanství, buddhismu nebo islámu. Svědčí to snad o obecné japonské tendenci k synkretismu...

Hlavními náboženskými směry v zemi jsou šintoismus a buddhismus, k nimž se hlásí asi 84% populace. Zajímavé je, že většina obyvatelstva kombinuje víru a rituály obou těchto náboženství. Jeden japonský kolega toto prolínání glosoval tím, že Japonci jsou v průběhu života šintoisté a po smrti buddhisté.

Druhá konference svedla dohromady více než 800 náboženských a politických představitelů. Díky tomu se odehrávala v podstatně „političtějším duchu“, který na oficiální úrovni není schopen nic vyřešit. To nás nutilo využívat každého „volného času“ k promýšlení projektů v malých skupinkách nadšenců, a neměl jsem tedy mnoho času na prohlídku historických zajímavostí (až na několik buddhistických chrámů a klášterů).

Závěrem snad jen slova díky japonským organizátorům: arigato gozaimashita. ■

Chci reagovat na článek Matěje Kováře. Slovo odborníka má pro mě vždy určitou váhu. Reakce obsahuje objektivní posouzení výkonu kapely a vyznění jejího doprovázení společného zpěvu. Z reakce je však možné vyčíst také subjektivní pocity a názory mládežníka už odrůstajícího, s vyhraněným hudebním vkusem.

Za objektivní kritiku díky. Prioritním posláním kapely je doprovod společného zpěvu, nikoli zpěváka! Za kapelu můžu prohlásit, že je nám líto, pokud to tak vyznělo. Cílem našich snah bylo doprovodit, potěšit, inspirovat. Subjektivní názor Matěje Kováře na nebezpečí možného směřování evangelického mládežnického zpěvu už nesdílím. Německo není mojí noční můrou. Také po vzoru toho, co se děje na západ a sever od nás jsme se záměrně pokusili o posun od tradiční alternativy k širšímu (střednímu) proudu s ohledem na velmi různé způsoby zpívání v našich mládežích. Evangelickému nonkonformistovi to mohlo přijít trochu polosladké. Docela by mě zajímaly další pohledy. Bylo to opravdu tak sladké? Vždyť se hrál převážně Rejchrt, Flídr, Lídl a Velík a další více než 20 let staré „vypalovačky“!

Jsem přesvědčen, že se i v našem mládežnickém zpívání a hudbě musíme posouvat dál. Hledat, zkoušet, experimentovat. Zbytečně se nevyhraňovat a neustrnout. Církevní hudba (a především ta pro mladé) by měla reagovat na aktuální hudební vývoj. Má být ze života, ne jen z archivů a akademických debat na hudebních školách. Souhlasíte? Nesouhlasíte? Máte nápady, návrhy? Pište!

Radim Žárský, farář pro mládež, radim.zarsky@evangnet.cz

ZVUČTE PÁNU

Evangelická mládež je z velké části složená z ročníků 1988-93. Tato generace je snad ponejvíce ovlivněna kulturou 21. století. Je skvělé, že v konkurenci různých jiných akcí si najde cestu i na Sjezd (nejen) evangelické mládeže... Přirozenou součástí i způsobem, jak se mohou mladí společně projevit a vyjádřit své emoce, je hudba a zpěv. Zároveň však potřebují osobnost – „předzpěváka“, který je do hudební složky vtáhne a zaujme je způsobem, jehož je možné se chytit. Radim Žárský (seniorátní farář pro děti a mládež královéhradeckého seniorátu) takovou osobností určitě je, navíc se mu povedlo složit kapelu s dalším farářem Petrem Chlápkem na bicí, bratry Žárskými u akustické kytary a basy, Matoušem Hejlem za elektronickým pianem a svým bratrem Štěpánem s houslemi. Dohromady dokázali dát stále pěkným písním ze Svítáku nový nádech a ještě více je přiblížit „mladým evangelíkům“. Na vystoupení po panelové diskusi přišel Radim Žárský s myšlenkou respektu k odlišným kulturám. Chlopin do toho vložil biblickou interpretaci populární písně Voda živá od Anety Langerové coby příběh o ženě u studny. Je to dobré v tom, že i v obsahu popových songů lze najít cosi hlubšího a jejich text lze přiblížit i teologicky. Člověku se hned lépe zpívá a nemusí to „jenom“ poslouchat. O důležitosti rozličných nástrojů zvukových se píše i v Bibli, konkrétně v Žalmu 150, když si jej přečtete, lépe tak pochopíte i Radimova slova o tom, abychom nezpívali jako v kostele – tiše a zdlouhavě. Nejdůležitější je přece společný vnitřní prožitek vyjádřený v radosti ze síly zpívané písně!

Jan Hrudka s přispěním královéhradecké mládeže

Přestože je punkové hnutí mezi mladými velice rozšířeno a nové a nové generace prohlašují že „Punk není mrtvej“, i když odrůstající generace se od něho odvrací, je velmi těžké popsat historii punku, najít jeho kořeny a ideály a odpovědět na otázku, co to vlastně punk je. A možná i to je pro punk charakteristické. Punk zařazený do nějaké škatulky by už nebyl punk. Punk je neuchopitelný a nepopsatelný. (Tedy v takto krátkém článku a bez hlubší analýzy.)

Mluvíme-li o punku, můžeme o něm mluvit jako o životním stylu, módnímu trendu nebo o hudební produkci.

Slovo „punk“ je možno z angličtiny překládat jako shnilý, zkažený. A tedy i celá ideologie hnutí je založena na opozici vůči většinovému společenskému směřování a názoru. Na odmítání všeho konformního a běžného. Mnoho příznivců sympatizuje s anarchistickým hnutím. (Každý punkáček se považuje za anarchistu – přestože jím vlastně není – ale ne každý anarchistu musí být punkáček.)

Jako čistý životní styl se punk projevuje životím mimo domov – ulice, squatty, společné obývání jednoho bytu více lidmi. Obstarávání si živobytí drobným žebráním či krádežemi potravin. Heslem je „No future“, tedy „Žádná budoucnost“. Žije se ze dne na den, z hodiny na hodinu, respektive z koncertu ke koncertu a z opilosti k opilosti. Především pivo, krabicové víno a vyzebrané cigarety jsou věrným přítelem každého punkáče. (A mnohdy i pes.)

V punku jako módě opět vidíme prvky odporu vůči majoritě a protestu vůči konformitě. Neprané obnošené věci sešité spínacími špendlíky, kancelářskými svorkami, doplňky složené z řetězů, visacích zámků, a všeho, co lze nalézt na ulici, smetišti či doma ve skle-

pě, jsou typickým obrázkem příznivce hnutí punk. Asi všichni z vás si také spojují punk s vyčesanými „čírý“ a barevnými vlasy.

V hudbě je kladen důraz na rychlou jednoduchou muziku, založenou na třech akordech a „ukřičeném“ zpěvu. Protest je

obsažen především v textech,

kteř jsou proti všemu, co nás jen napadá (pravicový extremismus, stát, policie, podnikatelé, disko, globalizace atd.).

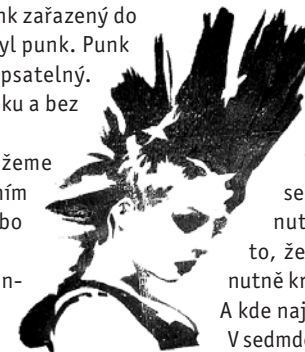
Tyto všechny punkové projevy se vzájemně prolínají, ale nejsou nutně spojeny. Tedy neznamená to, že každý příznivce punku musí nutně krást a žít na ulici.

A kde najdeme začátek tohoto vzdoru?

V sedmdesátých letech minulého století v Anglii. Počátky punku jsou spojeny

se vznikem kapely The Sex Pistols a s jejím zpěvákem Johnny Rottenem (vlastním jménem John Loyd). První album se jmenovalo „Never Mind The Bollock ‘s“. Kapela udávala tvář hudbě i módě. Přestože její vznik nebyl moc punkový – manažer a majitel obchodu Malcom McLaren měl velmi promyšlenou obchodní strategii ke vzniku této kapely. Její členové mu ji znesnadňovali, neboť punk opravdu žili – položili základ hnutí, které našlo a nachází statisíce příznivců po celém světě.

Hnutím punk a jeho projevy prochází mnoho dospívajících lidí, kteří dříve či později jej opět opouští. Je to dáno vývojem člověka, jeho touhou vymezit se, být jiný, myslět a dělat něco jiného, než chtějí rodiče či okolí. Díky spojení punku s levicovými ideály se stává také atraktivní pro mládež „v revoltě“. Proto nevnímejme tragicky, pokud naši kamarádi k punku přilnou. Dříve či později sami přijdou na to, že tudy cesta nevede. Ale to vám teď nepřiznají. („I já jsem si tím prošel...“)

BÍLÁ MASAJKA

Adéla Benešová

Bílá masajka. Předlohou byla kniha (2004), té předcházela skutečná událost. Podnikatelka Carola, dokonale zamilovaná, se na dokonalé dovolené setká s masajským válečnickem. Je tak okouzlena, že opustí svou drahou polovičku a dosavadní život, zpáteční letenku zahodí a vydá se za svým princem do buše. Po romantickém shledání přijde poněkud neromantická noc, nicméně Carola, požádána druhé ráno o ruku, následuje Lemaliana do jeho vesnice. Čtyři roky žije v kmeni Masajů, až jí jednoho dne stupňující se manželovy záchvaty žárlivosti přimějí sebrat dcerku Sarai a vrátit se do Evropy.

S takovou předlohou existovalo nebezpečí, že se film zvrtné v harlekýnku předvídatelného děje. A také že se zvrtné. Hlavní herci jsou příliš pohlední - krásná blondýna a nemasajsky vysoký atlet. Hrdinka je nezodpovědná pouze „sympaticky romanticky“. Racionálně varuje partnera před obchodníky s marihuanou a sama druhý den uteče do buše.

Afrika působí nepřesvědčivě. Převažují vesele mávající pasteveci stádeček.

Také nejsou zcela ctěny kmenové tradice. Carola není soukmenovci zbita, když manželovi vrátí facku nebo se snaží pomoci „čarodějnicí“. Lemalian, hrdý válečník, si zase ostříhá vlasy, obleče evropské tričko a dramaticky vykřikuje: „Teď už si mě vážíš?“

Finální zádrhel při odletu malé Sarai se jaksi rozplývá do ztracena. Lemalian se jen neurčitě ozve, když zjistí, že Sarai v povolení k odletu nemá uvedeno jeho příjmení. Odjezdu se nepokusí zabránit, jen smutně konstatuje: „Vím, že se už nevrátíš...“ a diváci se mají rozněžnit nad osamocným otcem, zatímco dozrívá jeho žárlivecké „já tě zabiju!“ z předchozí scény.

BOŽSKÝ BRUCE

Alžběta Šířoká

Televizními obrazovkami nedávno proletěl Božský Bruce. Ne, nejednalo se o záznam koncertu Bruce Springsteena, ani o film o životě akčníka Bruce Lee. Tenhle film byl o docela obyčejném (dobře, možná spíš velmi výstředním) reportérovi (zahrál si ho známý ksichtař Jim Carrey), kterému jeho nezázivná prácička zábavného magora už leze na nervy. Naštěstí se do jeho života vloží Bůh (Morgan Freeman) a všechno dobře dopadne. Ale až na konci... neboli Bůh se po opakovaném naléhání z Bruceovy strany vloží na začátku, kýženého štěstí hrdina dosáhne na konci...

Samozřejmě, zápletka není tak jednoduchá, hrdinovým putováním za štěstím se proplétá ještě jeho dívka (Jennifer Aniston nešťastná z Bruceových rozmarů a egoismu), pes očůrávající pohovku (jméno zvířecího herce neznám), kolegové v práci a bezdomovec chrlící životní moudra na kusu kartonu. Tohle všechno dává dohromady film typu „co byste dělali, kdyby vám Bůh předal svoji veškerou moc?“ Bruce samozřejmě tápe.

A tak diváka střídavě baví humornými epizodkami (rozdělím si talíř rajský polívky jako tenkrát Mojžíš Rudé moře) a nutí ho k zamyšlení (ovšem nijak hluboce, jsme přeče v Hollywoodu) nad lidskou vůlí a ochotou něco ve svém životě změnit. Na film se celkem dobře kouká, komu by se nelíbilo pozorovat sobeckého hajzlíka – jak si nejdřív užívá, následně toho lituje, potom skoro umře a na konci cedí krev (ovšem dobrovolně a už nesobecky, protože má výjimečnou krevní skupinu AB). Prostě navzdory všem - i navzdory vlastní povaze - všechno dobře dopadne. Vemte si z toho ponaučení, děti!

FILM

FILM

Režie Hermine Huntgeburth, hrají Katja Flintová, Jacky Ido, Nina Hossová, 2005

Režie: Park Chan Wook, Jižní Korea, 2005

FILM

KNIHA

Autor: Gary D. Chapman
Vydalo nakladatelství
Návrat domů
2002
Božský Bruce/
Bruce Almighty,
USA 2003
144 str.
přeložila J.
Bucková

NEBOHÁ PANÍ POMSTA

Adéla Benešová

Devatenáctiletá korejská dívka Geum-ja je uvězněna za vraždu malého chlapce, k níž se přiznala pod pohrůzkou, že jí zabijí vlastní dceru. Po propuštění se vydává za skutečným pachatelem – spořádaným učitelem Baekem – a zároveň hledá dceru, jež byla zatím adoptována. Příběh tak prostý a jasný, že by mohl lehkou posloužit lacinému akčnímu filmu nebo melodramatu. Korejci jej však nápaditě zpracovali do složitě lyrické kompozice. Charakter i roli postav musíte tak trochu lepit dohromady, jednotlivé scény jsou totiž nazarány různými účastníky děje. Letmo, ve vzpomínce nebo snu, spatříte útržky minulosti Geum-ja i osudy lidí pro ni důležitých: kdo jí poskytne byt, vyrobí revolver, či pomůže najít Baeka. Mnohopohledovost filmu nemate, má naopak výhodu, že Geum-ja vidíte několikrát očima a tolik nehrozí, že byste ji zbrkle zaškakulkovali. Musíte se však více soustředit, abyste nepřehlédli nějaké indicie vedoucí nit děje, často skryté v symbolu a jedné větě. Neztrácí se čas zdlouhavým vyprávěním: např. Geum-ja jediná mezi vězenkyněmi chodí v bílém, a to by vám mělo stačit, abyste poznali, že ji mají za andělskou bytost. Režisér tak jako básník ví, že s určitými věcmi si všichni lidé spojují stejné pocity. Co se týče řešení hlavního tématu – pomsty – pohledů dává film k dispozici více, jak tušíte, ale konečné doporučení se nekoná. Jako divák prožíváte roli Geum-ja, snad byste něco i řešili jinak, ale cítíte, že soudit postavy vám jaksi nepřísluší. Mladá a krásná Geum-ja sice nezabila dítě, ale s úsměvem podá jed tyrance ženské věznice... Nebohá paní Pomsta si žádá náročnější publikum jen zdánlivě. K pochopení lyrického příběhu Pomsty je nejvíc potřeba znát jazyk emocí. A ten ovládneme všichni.

PĚT JAZYKŮ LÁSKY

Barbora Lažanská

Jste zamilovaní, ale přesto máte občas pocit, že váš partner nejspíš spadl z jiné planety?

Jste spolu už dlouho a máte se opravdu rádi, ale přesto vás váš vztah ne vždy úplně naplňuje?

Lámete si stále hlavu, čím to všechno je a jak to zlepšit?

Tak právě pro vás je určena kniha křesťanského manželského poradce z Ameriky, Garyho D. Chapmana. Velmi příjemnou a čtivou formou nám vysvětluje, že každý z nás má svůj vlastní „jazyk lásky“. Což je způsob, jakým lásku dává najevo a jakým ji je také schopen přijímat. Na příkladech z praxe ukazuje, jak je důležité, umět rozpoznat jakým z jazyků náš partner mluví a správně jeho vyznání přijímat. Už jen proto, že podstatná část problémů ve vztazích je způsobená komunikačními „šumy“, které se nám kniha snaží pomoci aspoň částečně odstranit. Tak už si přestaňte lámat hlavu nad tím, že vám partner dal k narozeninám lístky na fotbal a nebo nad tím, proč ona stále vyžaduje, abyste jí říkali, že je pro vás ona tou jedinou a pravou... A dejte se do čtení.

Příjemnou zábavu přeji. A pro ty mladší z řad mládežníků doporučuji knihu „Dospívající a pět jazyků lásky“.

PS: Gary myslel i na ostatní. Pro nás nezadané je tu „Pět jazyků lásky pro svobodné a osamělé“. Pro ty, co už věkově nezapadají do řad mládežníků (i když jinak se k nim stále řadí), jsou tu knihy „Pět znaků láskyplné rodiny – dynamika vztahů láskyplné rodiny“ a „Manželství, po jakém jste vždycky toužili“.

Gm Cm Gm

Ma-tou-ši o-tev-ři pěsti od-pust' dni dneš-ní-mu dluh

5 Cm Gm

Ma-tou-ši o-tev-ři pěsti nech dla-ní ať vej-de Bůh nech

9 F Gm

dla - ní ať vej - de Bůh **Ref :** Staň se stín

13 Cm Gm D7 Gm

od - chá-zím čím blíží bu-du slun-ci tím spíš se ti vrá - tím

2. Matouši plavou ti oči Jsi skálou v hlubině snu Matouši plavou ti oči Ty oči ať minou se zlu	3. Matouši naslíh si prsty Zdvihni je až půjdeš bos Matouši naslíh si prsty Kam vítr vá tam není pout	4. Matouši pokoj v tvé duši Hospodin splnil svůj díl Matouši pokoj v tvé duši I slunci má v dlani svůj stín
---	--	--

Ref.: Staň se stín

Odcházím

Čím blíží budu slunci

Tím spíš se ti vrátím

Ref.: Staň se stín

Odcházím

Čím blíží budu slunci

Tím spíš se ti vrátím

Ref.: Staň se stín

Odcházím

Ty spíš

Já Bohu sloužím

BYLO:

26. listopadu proběhlo slavnostní otevření dalšího střediska Diakonie ČCE (www.diakoniecce.cz), Bude zajišťovat terénní pečovatelskou službu pro seniory v Jablonci nad Nisou.

V reakci na vysílání pořadu Exit 316 přináší Jáchym Gondáš (Protestant 8/2006) analýzu a pozadí hlavního iniciátora – KAM (Křesťanské akademie mladých). „Úspěch KAM signalizuje mezeru ve službě místních církví mladým lidem. Jako problematický se mi ovšem jeví patrný nezájem o denominační specifika, paracírkevní charakter organizace a v neposlední řadě zejména obraz života víry, který je v aktivitách této organizace patrný. Být křesťanem se mladým lidem předkládá jako lákavá a moderní varianta existence, přinášející nekomplikované uspokojení a Boží požehnání. Citelná nepřítomnost „kříže“ a určitá plochost tohoto obrazu nás může znepokojovat.“

BUDE:

Také letos na Štědný den bude slavnostní půlnoční bohoslužba v kostele u Martina ve Zdi v Praze. Bude při ní vysluhována večere Páně. To vše v přímém přenosu České televize. Pro martinské společenství je to dobrá příležitost a také úkol: atmosféru, kterou spoluvytváří každý účastník bohoslužeb, poslat prostřednictvím satelitů dál. Devadesátiminutový přenos na ČT1 začíná s úderem půlnoci.

Báječněj bál v pořadí patnáctý se uskuteční v pátek 12. ledna 2007 od 19:00 v sále SOU Na spojovací, Učňovská 1, Praha 9. Letos pod heslem „V žáru barev slunce“. K tanci i poslechu zahraje kapela Funny Dance. Součástí programu bude módní přehlídka K. Kočkové. Více informací: <http://prazska-mladez.evangelnet.cz>.

Evangelická akademie Vyšší odborná škola sociální práce a střední odborná škola zve na Den otevřených dveří. Nabízí výběr z denního a dálkového studia v oborech sociální činnost, sociální výchovatelství, sociální pečovatelský, sociální činnost z prostředí etnických minorit. Studium VOŠ je propojeno s bakalářským programem fakulty humanitních studií UK. Přijďte 5. prosince do Hrušické 2537/7, Praha 4. Více na www.eapraha.cz.

nakryštila pro vás Krysa

Z oddělení mládeže

Zimní kurzy pro mládež

- 26.1. – 2.2. Kurz pro mládež nad 24 let
- 2. – 9.2. Kurz pro starší mládež
- 9. – 16.2. Kurz pro mladší mládež

Více informací <http://mladez.evangnet.cz>

Vážení čtenáři, předplatitelé

doufáme, že letošní ročník vás svým obsahem nezklamal, ale naopak potěšil a zůstanete našimi čtenáři. Zasilání Bratstva je kontinuální, tzn. přechází do dalšího roku. Jakékoliv změny v předplatném (počet kusů, odhlášení předplatného) prosíme oznamte nejpozději do 12. prosince 2006. Pokud tak neučiníte, budeme předpokládat, že zůstáváte předplatiteli i nadále.

Změny oznamujte na adresu redakce bratrstvo@evangnet.cz.

Cena předplatného zůstává 180,-Kč na celý rok.